

Poetinis žodis skamba vėl...

Škart „Putinų balsai“ vėl prabyla girdetu, naujais atspalviais skambančiu poetiniu žodžiu. Gimnazistė Viktorija Stankevičiūtė vienišos obels, kuri „nebereikalingas, tolimas medis“ įvaidžiu skaitytojų žvilgsnį kreipia į metų, gyvenimo nenumaldomą bėgimą, mus supančio pasaulio trapumą.

Mums jau gerai pažįstamos Marytės Vaismanaitės-Žuromskienės eilės, skalsus poetinis žodis dvelkia filosofine ramybe, šviesiu laukimu, languotos skaros iš vaikystės ir mamos vizija, „per uždangstytus langus praeitin“ su ilgesiu žvelgiama, kad išgirstum „seną dainą, raudančių trobos sienų plyšiuose“.

Taip pat ne pirmą sykį savo eiles skaitytojai dovanoja mokytoja Algida Sabonienė. Dabar jos žodis skamba ir žaismingai (eil. „Užgavėnių katės“), ir tvirtai, įtikinamai (eil. „Tu – moteris“), o apdainuotoji moteris

„Gali nušviesti kelią gūdžių naktį Paklydusiam gyvenimo painiam kely“.

Artėjančios Tarptautinės moters dienos proga Algidos eilės savitiškai

iprasmina šiuolaikinės moters situacija:

„Jaus tavo karštą širdį, tavo stiprią ranką
Dėkos ir melsis tau, tu – moteris“.

Visų trijų Putinų kūrėjų, tiek bepradedančių ar su patirtimi dainuojančių, eilės, kad ir trumpam, tepraskaidrina šio gaivalingo, pavasarinio ryto skambėjimą. Džiaugiuisi, kad nemejuotos, gilios moteriškos pajautos aplankė mus.

Pagarbiai
Vytautas BIGAILA

P. S. Šiuolaikinis žmogus dėl įvairių priežasčių (kartais lemia gyvenamoji ar mokymosi aplinka, kosmopolitinės – pasaulio žmogaus – pažiūros ir pan.) renkasi visų pirma ne gimtąją kalbą, o dabar taip plačiai paplitusią anglų kalbą (na, paklauskime kad ir lietuvių dainuojamų dainų įvairiuose konkursuose, šventėse...).

Prisimenu, jau prieš gerą penkiasdešimtmetį lankiau esperanto kalbos būrelį tuometinėje Viekšnių (prie Ma-

Zitos STANKEVIČIENĖS nuotr.

žeikių) vidurinėje mokykloje. Kažkaip šovė mintis, kad visai būtų įdomu suelliauvus ką nors ta kalba. Ir dabar dar galvoje sukasi kelios eilutės iš to vientelio eilėraščio esperanto kalba apie meilę – kaip simbolio aniems laikams prisiminti.

Tiesiog tai buvo jaunystės bandymai kita kalba išreikšti savąjį ego. Ir gimnazistei Beatai linkiu pasaulio kalbų vandenynne tobulinti tas kalbą, kurių išraiškos priemonės yra arčiausiai širdies, priimtinausios ją supančiai aplinkai, tai personai, kuri jas skaitys.

Marytė Vaismanaitė-Žuromskienė, bibliotekos vedėja.

Rimanto PIGAGOS nuotr.

Marytė VAISMANAITĖ-ŽUROMSKIENĖ

Ar čiulba paukščiai tavo sapnuose?
Ar vasarose žydi gelės?
Ar dar pavasarius meni?
Ar Vilties kryžių dar neši aukštai iškėlęs?
Jei dar kvėpuoji, jei regi, jauti,
Jei nerimas ne tavo draugas,
Tuomet tu saulės spindulys esi,
Lai tavo būtų visad Dievas saugos.

Laukimas

Ar žinai,
kiek laukiau tavęs,
LIEPA,
Kad pražydus
paskleistum rojau kvapą.
Ar žinai,
kiek laukiau tavęs,
BITE,
Kad dūzgesiu primintum
Savo darbštumą.
Ar žinai,
kiek laukiau tavęs,
LIETAU,
kad nepamirščiau,
jog džiaugsmas laikinas...
LAUKIMU sotinau sielą,
o dienos šypojosios ir nerimavo,
verkė ir atgailavo...
Bet sulaukiau tavęs,
mano LIEPA,
BITE mano
ir mano LIETAU...
Aš sulaukiau...

Tokia nuotaika

Kai užspringsti vienatvė,
ir laikrodžio rodyklės remia gomurį,
o sieloje nusėdęs valandų švinas,
tiesi rankas į praeities užvertą langą –
bene išgirsi seną dainą, raudančių trobos sienų plyšiuose,
bene pasivaidens siluetai, akių vyzdžiuose paskendęs
prieš daugelį metų.

Per uždangstytus langus praeitin
uodžiu violetinį alyvų kvapą.
Pro surūdijusias spygy angas
bandau pasukti raktą,
bijodama, kad nesulūžyt atminty.
Vaiko pirštų švelnumu
liečiu languotą vilnos skarą,
kažkada sušildžiusią pečutis
ir tokią kvėpiančią vaikyste ir mama.

Algida Sabonienė, lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja metodininkė.

Eglės JUODŽIUKYNIENĖS nuotr.

Zitos STANKEVIČIENĖS nuotr.

Algida SABONIENĖ

Užgavėnių katės

Tyliai šešėliai praslinko,
Truputį uodegos matės.
Prie mano sapno palinko
Smalsios Užgavėnių katės.

Minkštos pėdutės ištirpo,
Balti šešėliai žaidė.
Šnypštuliu murkuliu virsto
Ir nusileido ant veido.

Braido pusnynais kaukas,
Šaukia prikimęs žiemą –
Katės, šešėliai, kaukės
Klaidžioja po visą kiemą.

Moja per visą lauką
Morė kasom ugninėm.
Trepis polkutę kaukas,
Grumias kovoj Kanapinis.

Kaukes nusimeta katės –
Burtai staiga išsisklaido.
Žiba snaigėse akys,
Juokias žiema man į veidą.

Tu – moteris

Tu moterim gimei ir prigimties tau lemta
Myleti laukti verkti ilgėtis neapkęst,
Tau skirta išmatuoti nupuolimo slenkstį,
Tau dovanota laimė pakilti ir gyvent.

Poetų mūza, ditirambų deivė –
Prapliumpa žodžių limpančių lietus –
Istorijoj kovos su vyrais kreivė
Ir prigimties įrodymas kartus.

Gali kaip fenikas ryškiai sudegti
Ir vėl pakilti iš pelenų, vėl skrist.
Gali nušviesti kelią gūdžių naktį
Paklydusiam gyvenimo painiam kely.

Tu – moteris, gyvenybė davė raktą,
Tu rakinai skausmingai tas duris,
Sūpuoti kūdikį ar jo staiga netekti
Ir išraudoti skausmą per naktis.

Tik tu žinai, kaip mes iš karalaičių
Pavirstam laumėm raganom, deja,
Arba užveržiam atlaidumo raištį
Ir nuskandinam kerštą širdyje.

Gimimo ženklas – stiprybės ženklų tampa.
Kas su tavim – išliks, gyvenime nekris.
Jaus tavo karštą širdį, tavo stiprią ranką
Dėkos ir melsis tau, tu – moteris.

Pakartojimas

Ailių paetai daug prirašį,
Kaip žemę bunda, šalčiai baigias.
Bet nieks žiemos nebeišprašę
Tėp įtaigiai, kaip Danelaitis.

Tyly lauki, tik rūkas sklaidas,
Taks mynkštas oras, netgi tūštąs.
A gal jau šy taip žiemaš baigias?
Saniai teip būvą, užsimiršta.

Ale saniai jau teip kvėpėją,
Teip skaidriai, kaip sula iš beržų.
Galiu ištraukt jau ragutėlas,
Inšalį paliktas už daržą.

Lasyklaj paukščių jau nesmata,
Musėt, in meiląs juos patraukę.
Tai jau pavasarėja, matas,
Saulę diedam kepurą traukia.

Babelam skarelas atraišą,
Vaikam numėtą pirštinytės.
A dangų debesim išpaišą
Vėjas, išpūtįs lungus gryčias.

Kad vyskas šy taip greitai baigtųs –
Ir lygas, ir nelaimes vysas.
Sustiksma in žaliaš pašlaitės,
Juoksmėms, šnekėms, kregždes krykštaus.

Viktorija Stankevičiūtė, III a klasės mokinė. Apmėtinė nuotr.

Viktorija STANKEVIČIŪTĖ

Ir viskas ratu

Pavasaris negailėstingai iš žiemos grežia gyvybę

Pažvelk, ar nematai?

Po tavo kojom žiemos išsiliejęs kraujas

Ištirpusios svajonės ir jausmai.

I žemę atėjus pavasariui vėl kvėpuosim gyvybe

Bet ar tikrai tau to reikia?

Juk vėl jausmus žudys atėjus naujam metų laikui

Obelis

Obelis

Tyla...

Tuščias lapas ir aš sėdinti prieš jį.

Nežinau, ko noriu, nežinau, ką rašysiu, gal net nerašysiu.

Tik mano širdis nori išsiverkti ir išsirekti, bet ašaromis nebegali...

Mano kūnas jų nebeturi.

Vieniša obelis visame, milžiniškame lauke,

Alinama audrų, vėjų ir kaitinančios saulės,

Vieniša, visų pamiršta ir nebeduodanti vaisių.

Ji lėtai miršta,

Miršta nuo vienvėsių ir ilgesio.

Ilgisi to, kas ją visą laiką rūpinosi, mylėjo ir skynė jos vaisius.

Bet jis užaugo, iškeliausi ir paliko ją vieną.

Nebereikalingas, tolimas medis, iš kurio nebėra naudos...

Praūžusi audra nulaužė senąją obelį...

Dabar ji nebegyva, guli visame lauke viena, nebetiekia užuovėjos.

Tik verkia skysto gintaro ašaromis...

Aprauda savo gyvenimą ir beprasme jo pabaigą neišvydus savojo didvyrio, kuris ją taip mylėjo ir augino...

Beata JARMALAVIČIŪTĖ

Chest Full of Treasure

Just a living room full of color
With warmth spread out before the entrance
With golden splashes and touches on the walls
And with bronze ink I can sense are written
Words I cannot describe
I face them
This time I will stand tall
But somehow I can see silk slipping through my fingers

The bundles of letters
They form and stay
They wait for me to listen
And then they go
Just specs of dust, something that was left behind,
Sit beside and hug my arm

Here I have a friend
The name is Treasure
I can feel the happiness, support I've been given
All over my skin
They want me to be happy too
'Please listen'
And I am
I do
In this moment it's a given

The softness against my side
And the constant voice 'You're loved, I love you,
I plead for you to say it back'
Sleeping through and all around my clothes
There's nothing else like this
Just me and them

I wish this friend would stick with me,
Walk alongside, fingers intertwined
To live and see, and feel some more good days ahead
Is something worth the hope
Always keep that in your pretty little mind

Aukso pilna skrynia

Tiesiog svetainė, spalvų kupina
Su šiluma, išsidriekusi priešais jėgimą
Su auksu, aptaškusiu, palytėjusiu sienas
Ir su bronziniu rašalu, aš jaučiu, parašyta
Žodžiai, kurių negaliu išarti
Aš juos priimu
Šį kartą stovėsiu tvirtai
Bet neučia matau tekant pro mano pirštus šilką

Grupelės raidžių
Jos susiformuoja ir lieka
Jos laukia, kol aš klausysiu
Ir tada jos dingsta
Tik dulkių taškeliai, kažkas, kas buvo palikta,
Atsisėda šalia ir apkabina mano ranką

Čia aš turiu draugą
Jų vardas Auksas
Aš jaučiu laimę, palaikymą, kuris man buvo duotas,
Visur per savo odą
Jie nori, kad aš taip pat būčiau laiminga
„Prašau, klausyk“
Ir aš klausau
Tikrai
Šiuo metu jėgų nestinga

Tas patogumas prie mano šono
Ir pastovus balsas: „Tu mylima, aš tave myliu,
Meldžiu tavęs, atsakyk taip pat“
Sunkiais pro ir aplink mano drabužius
Nėra nieko daugiau, kaip tai
Tik jie ir aš

Viliuosi, jog šis draugas liks su manimi,
Eis greta, pirštais supintais
Gyventi ir pamatyti, ir pajusti truputėlį daugiau gerų dienų priešais
Yra verta vilties
Visada žinok tų mintinai

Beata Jarmalavičiūtė, III a klasės mokinė.

Apmėtinė nuotr.

Freezing Warm December

In the midst of cold December
Will you please bring back, remember
The sunny yellow summer days
When you went catching for the waves

Floating up against the sky
With your eyes closed, head held high
Burning up amongst the clouds
Arms spread out, thoughts clear and loud

When you're cursing out the snow
And the air mist makes you choke
Grass below your converse shatters
Keep in mind what really matters

Hands and feet are freezing cold
The dimming days are getting old
But warm thin skin can still be near
Distant rainbows soft and clear

Sharp metal breaths you longingly take
While your limbs numb and stone, your work is at stake
Ten cups of coffee will not be enough
Space heaters, warm light bulbs won't make it less tough

Cutting rough coughs echo around
You think how has silence never been this damn loud
In the dark of your eyelids flowers struggle to bloom
So long till the next light calm spring afternoon

Suledėjęs šiltas gruodis

Šalto gruodžio vidury
Prašau tavęs, tik prisimink
Geltonas saule vasaros dienas
Kai bėgai šokti per bangas

Sklandant, kur dangaus skliautai
Užmerktomis akimis, galva aukštai
Degant viršuje palei debes
Rankas išskėtus, mintys aiškiai reiškiasi

Kai sniegą keiki visą tu
Ir gerklę oras užima troškuliu
Žolė po Converse'ais sudūžta
Prisimink, ko tau dar trūksta

Rankos, kojos suledėja
Tamsios dienos įkyrėja
Bet šilta, plona oda yra arti
Blausi vaivorykštė švelni, šviesi

Aštrius, metalinius įkvėpimus semi
Tavo galūnės bejausmės, tavo darbai grėsmė
Dešimt puodelių kavos tikrai neužteks
Šildytuvai, elektros lempučių nepalengvins akmenis

Rėžiantys kosuliai nuaidi aplink
Galvoji, jog tyla niekada nebuvo garsi
Tavo akių vokų tamsyje gelės sunkiai pražysta
Tiek dar daug iki kito lengvo, šviesaus pavasario ryto